

Θκείνο το απόβραδο, τσακισμένος από αγωνία, πόνο, τρόμο, πηγαινοερχόμεουν άσκοπα στα σκοτεινά δωμάτια, όταν άκουσα να με φωνάζει: «Αλέξη! Αλέξη!».

Αναστατωμένος όρμησα στο ανοιχτό παράθυρο και κρεμάστηκα όλος έξω ψάχνοντας στο μισοσκόταδο με κρατημένη ανασαμιά.

Η φωνή που ακούστηκε στα βράχια, ανέβηκε χαρούμενη, βιαστική στο πλάτωμα της ταράτσας κι απότομα ένας παγωμένος αγέρας έπεσε πάνω μου. Η θάλασσα μούγκριζε άγρια κι ένα φοβερό μπουρίνι ξεπετάχτηκε από τα σπλάχνα της. Νάτη κι η βροχή, ευθύς ξέσπασε δυνατή μπόρα.

Τραβήχτηκα μουνδιασμένος, παρόλα αυτά όμως παρακολούθούσα, λες και με ένοιαζαν τότε, τα δέντρα που πάλευαν να σταθούν ολόρθα, ενώ τα μισόγυμνα κλωνιά τους, τεντωμένα, ξεφτισμένα με κόμπους, ικέτευαν θαρρείς τον ουρανό για τη ζωή τους, σαν μετανιωμένα πλάσματα. Τ' αγριόπουλα ξαφνιασμένα έκραζαν ανήσυχα, βιάζονταν να λουφάξουν στις βράχινες φωλιές τους. Ξαφνιασμένο και το νιόβγαλτο φεγγάρι, έτρεχε στον ουρανό νευριασμένο που του χάλασαν τον ήσυχο περίπατό του. Σε λίγο μαζεύτηκαν σύννεφα, πελώρια μολυβένια κομμάτια στάθηκαν πάνω απ' τη θάλασσα και την καταμαύρισαν. Αυτή θύμωσε κι άρχισε να χτυπιέται, να μαδιέται και να σκορπίζεται ακανόνιστα πάνω στα βράχια. Έβραζε και πλάνταζε από το κακό της, ενώ τα βράχια στητά, ατάραχα δεν της επέτρεπαν να πετάξει τα νερά της παραέξω.

Άκουγα τα δυνατά σφυρίγματα του αγέρα, τα μουγκρητά του, στο φράξιμο της αυλής μου, στις μαδημένες βέργες της μουριάς, στα αρρωστημένα κίτρινα φύλλα της συκιάς, στο στενοσόκακο της γειτονιάς μου· και τη βροχή που ολοένα δυνάμωνε και χτυπούσε αλύπητα τζάμια, πόρτες, την αυλή, τα σκαλοπάτια.

Μου άρεσε εκείνη η φασαρία, το κακό που είχε στηθεί απέξω. Εγώ που αγαπούσα την ησυχία, δεν άντεχα τώρα τη σιωπή, το άφθογγο πάφλασμα του νερού, τ' ανάλαφρα πατήματα στο στενό, το θρόισμα στα φύλλα των δέντρων. Προτιμούσα το ανακάτωμα της φύσης, τα μουγκρητά του βοριά, τις γροθιές της βροχής, το δάριμο της θάλασσας. Κι ακόμα, μ' άρεσε να ακούω τα αγκομαχητά των μικρών σκαριών που ξαφνικά τα βρήκε το μπουρίνι μεσοπέλαγα, το λαχανιασμένο σφύριγμά τους καθώς έτρεχαν να απαγκιάσουν στο μικρό λιμάνι. Και το φεγγάρι που στιγμούλα δεν κατόρθωνε να σταθεί στον ουρανό.

Έπινα, και το παλιό νησιώτικο κρασί έτσουζε όμορφα τα σωθικά μου, μούδιαζε το σαστισμένο μυαλό μου. Η σκέψη μου είχε κολλήσει στο χρυσάνθεμο, το όμορφο άσπρο λουλούδι που είχε ανθίσει στην αυλή μου, δροσερό και πανέμορφο, το κλωναράκι του λεπτό, ντελικάτο και πως μοσκομύριζε...!

Τώρα το δέρνει ο αγέρας, το χτυπάει η βροχή, το φυλλοροάει η καταιγίδα θα σωθεί άραγε, θα αντέξει στο κακό που το βρήκε; Και η Άζια; Θα αντέξει η Άζια; Θα γλιτώσει;

Αυτά σκεφτόμουν και το μυαλό μου αποξηλώθηκε. Στην καρδιά φωλιασμένος ο πόνος, στα μάτια μπηγμένη η τρομάρα, η αγωνία, το δέος· τα χείλια έτρεμαν, προσευχόμεν, χιλιοπαρρακαλούσα «Θεέ μου... Θεέ μου...».

Το σπίτι μουγκό, κρατημένη η ανάσα, λυμένα χέρια, πόδια, έτοιμη να σβήσει η ζωή. Μερόνυχτα ολόκληρα στη μοναξιά, με μάτια ορθάνοιχτα, βασανιζόμεν να υπάρχω, λεπτό στιγμούλα να μη λείψει η σκέψη μου για εκείνη. Στο τραπέζι απλωμένο το τηλεγράφημα, χιλιοδιαβασμένο, χόρευαν τα γράμματα γύρω μου στον τοίχο, στα παράθυρα, στην πόρτα, το διάβαζα ολούθε: «Έλα αμέσως! Έλα αμέσως!».

Έξω η καταιγίδα πανηγύριζε, η βροχή δεν σταματούσε, θαρρώ έπεσε και χαλάζι, αστραπές, μπουμπουνητά κυλιόντουσαν στον ουρανό, κεραυνοί αυλάκωναν τη γη, μαυρίλα, φοβέρα, ένα κακό είχε ζώσει το ήσυχο νησί μας και το έδερνε αλύπητα. Τα αγριοπούλια είχαν κρυφτεί στις φωλιές τους τρομαγμένα. Το χρυσάνθεμο στην αυλή μου έκλαιγε. Και μια βοή από μέσα, απέξω, από ολούθε, σφυροκοπούσε στ' αυτιά μου: «Έλα αμέσως! Έλα αμέσως!». Θεέ μου, τι αγωνία, πόσο αργούσε να ξη-

Άζια

μερώσει, ατέλειωτη η νύχτα, και ο πόνος ατέλειωτος, και ο φόβος ασάλευτος, και ο τρόμος βαθιά μου, και η θάλασσα άγρια, φοβερή, δεμένα τα καΐκια, μακριά, άφταστη η στεριά, άγονη η γραμμή.

Και παρακαλούσα να 'τανε όλα ένα άσχημο φέμα. ένα φοβερό φέμα, ας ήταν φέμα! Αχ, να γινόταν να είναι κοντά μου, εδώ στη σιγουριά, ασφαλισμένη, μακριά απ' όλα αυτά. Να αγναντεύαμε τα γαλαζοπράσινα νερά της θάλασσάς μας, τα νάζια και τα καμώματά της, τη γαλήνη και το ξέσπασμά της, τη γλύκα και το άρωμά της, τη σιγαλιά και τη φλυαρία της, το πήγαινέλα στα καρβάκια που σφυρίζουν σαν παιδιά με καρμούζες τη Λαμπρή. Το όμορφο πρωινό, το σκάσιμο του ήλιου, το κύλισμα της μέρας, τη νύχτα, το φεγγάρι, και να χαιρόμαστε τον έρωτά μας. Να 'τανε εδώ και χίλιες φορές να της λέω σ' αγαπώ! Τα δάκρυα έτρεχαν αδιάκοπα και αναρωτιόμουν πώς και δεν στερεύουν, πώς...

Έφυγε εκείνο το απόβραδο, με την καταιγίδα, με τη φοβέρα των στοιχειών της φύσης που έπεσαν και έγδαραν αλύπητα και έπνιξαν απ' άκρη σ' άκρη το νησί. Κι εγώ δεν ήθελα πια τη ζωή μου, κι όμως ζω και πάλι αναρωτιέμαι πως έγινε και ζω χωρίς εκείνη.

Κρυφά αγκαλιάζω ό,τι αγαπούσε, ό,τι τα αγαπημένα χέρια της αγγίξανε, ό,τι τα λατρεμένα μάτια της κοιτάξανε, ό,τι στο σύντομο πέρασμά της κράτησε. Κρυφά αγαπάω το δρομάκι, τα στενά που με το ανάλαφρο, χαρούμενο περπάτημά της διάβηκε, τις γωνιές που με χάρη και γλύκα στάθηκε, τους ανθρώπους που αγάπησε και συμπόνεσε. Στην αυλή μου φιλάω το πεζούλι που της άρεσε να κάθεται, χαϊδεύω τις γλάστρες με τις γαρουφαλιές και τα βασιλικά που πότιζε, τη σκάλα που ανέβαινε τρεχάτη, και τα δάκρυα τρέχουν...

Η Άζια έφυγε εκείνο το απόβραδο που η καταιγίδα σάρωσε το νησί. Έφυγε και μ' άφησε στη δυστυχία, στον ατέλειωτο πόνο, στη μοναξιά.